

En sørgelig  
ny Vise, sam =  
manskreven efter  
min fældende möj =  
sommelige Landflyg =  
lighed.

Forfattet af L. L.  
Naamly bekræftet til Bøoken  
af Ole Olsen Skokemoen  
i Stjørdalen.

Trondhjem 1786.

V box 32:932



L. S. er en Srenskes.

Storkmoen er mul. feilstor.  
for Storkmoen.

En

forgelig

# ny Bise,

sammensreven efter min fuldendte  
meisommelige Landflygtighed, som jeg  
maatte poatage mig fra mit Fædres  
neland, Forældre, Slægt og Venner,  
for udøvet utilladelig kærteg

Omgængelse.

Forfattet af L. L.

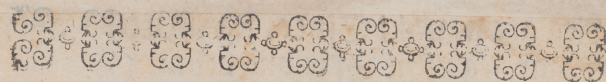
Melod. Skøn Dalberg ic.

Paa ny bekostet til Trykken af Ole Olsen  
Storkinden i Stordalen.

Trondhiem 1786.

V box 32:932





**N**intet Menneske <sup>1.</sup> vente sig maae  
Bestandighed til at finde,  
Et den, som Solen skinner op paa,  
Dg haver Forvekslinger inde.

Saa snedelig vender sig Lykken om.

I Diter Solen sin Dvgang gior,  
Den skinner som brændende Lue,  
Indtil den kommer om Middag i Soer,  
Da er den saa dunkel at seer.

Saa snedelig x.

Nu tændes tit Maanen; nu minkes den af;  
Du bliver der Glod udi Fiare;  
Nu blive de Grene fortorret i stav,  
Som tilforn Blomster mon bare.

Saa snedelig x.

Mig syntes om Morgenen en Rose oprandt  
Saa hastelig udi Enge;  
Om Aftenen den med Smerte forbandt  
For Folket det ganger til Senge.

Saa snedelig x.







En Hest jeg slæbte, den anden jeg tog;  
Gud veed, jeg var vel bange.  
Jeg kan ikke sige hvad Bei jeg drog  
De mørkeste Nætter og lange.  
Saa snedelig ic.

<sup>16.</sup>  
Jeg reiste i Dage, jeg reiste i ti,  
Den ellevte Dag til Ende  
Kom jeg de svenske Grendser forbi.  
Jeg kunde mig selv ei kiende.  
Saa snedelig ic.

<sup>17.</sup>  
Gud veed mit Hierte da jeg først kom  
Den fremmede Stad udi Nøde.  
Heel ubekjendt jeg vankede om.  
Jeg kan ei bekjende min Brøde.  
Saa snedelig ic.

<sup>18.</sup>  
Mitt Hierte det var saa saare beklemt  
Da jeg det Land skulde friste.  
Saa lidet et Middel hos mig var giemt  
Uf alt det Gode jeg misted.  
Saa snedelig ic.

<sup>19.</sup>  
Jeg maatte forlade baade Penge og Guld  
Samt Klæder og andet mere;  
Jeg angrede meest mine Venner saa huld,  
Min Moder og Sodstænde flere.  
Saa snedelig ic.

<sup>20.</sup>  
J tænkte vel ikke, at jeg saa brat  
Skulde eder berøves af Die.  
Jeg fik ikke Tid at byde god Nat,  
Det gjør mig allermeest Noie.  
Saa snedelig ic.

<sup>21.</sup>  
Nu hvad skal jeg sige, min Sørrig jeg maae  
Alt hos mig med Tavshed fordølge.  
Gud hielp mig selv giennem at gaae  
De brusende Fjorde og Volger.  
Saa snedelig ic.

<sup>22.</sup>  
Min Gud og min Herre du tæller min Flugt  
Dg samler min Graad udi Flaske;  
Lad Haabet dog en gang frembringe den  
Frugt,  
Mine modige Taare afvaske.  
Saa snedelig ic.

<sup>23.</sup>  
Om jeg endskiont i største Confus  
Fortrænges i Dag og i Morgen;  
Jeg kommer vel en gang med Blæde til Huus  
Dg fange skal Blæde for Sorgen.  
Saa snedelig ic.

<sup>24.</sup>  
David var længe landflygtig om Land,  
Var ofte i Nød og i Nøde;  
Gud gav ham Spiret omfider i Haand.  
Gud kan og omvende min Brøde.  
Saa snedelig ic.